

Поки там служебні руки
Скупаря беруть на муки,
Мажуть, правлять, місять, труть,
Аж підходить звільна к ньому
Друг один — чи то скупому
Він таким здавав ся бути.

Привитались, розмовляють,
Сее-тее споминають.

Далі друг сьміятись став:
„Абу Касим, любий друже,
Тії капці — час вже дуже,
Щоб ти нинішні капці мав !

„Глянь! Сеж дійсній почвари !
Їм нема в Багдаді пари:
Кльоди шкіряні якісь !
Та-ж бо чоловік маючий, —
Справ собі як слід папучі,
В кандалах отих не лізь !“

„Правда, друже !“ — Касим каже. —
Я вже й сам нераз, а якже,
Про те думав, як на гріх:
Але, знаєш людську вдачу !
Як старі ті капці бачу,
То мені щось жалко їх.

„Так уже я з ними зжпв ся !
А як добре придивив ся:
Тяж вони ще добрі скрізь !
Щож, їх дурно викидати,
А новії купувати ?
Се-ж нерозум ! Бога бійсь !“

капців.